

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 6. De perfecta paralytici obedientia: & de ea quæ dicitur obedientia
charitatis, quæ perfectam cum Deo facit unionem. Est quidem certum in
charitate unionem esse perfectionis; sed non est certò ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

FERIA SEXTA.
DE PERFECTA PARALYTICI.
OBEDIENTIA.

ET DE EA QUÆ DICITUR OBEDIENTIA
CHARITATIS, QUÆ PERFECTAM
CUM DEO FACIT
UNIONEM.

*Et confestim consurgens coram illis, tulit lectum, in quo iacebat,
& abiit in domum suam magnificans Deum,*
Luc. 5.

VERITAS PRACTICA.

Est quidem certum in Charitate unionem esse perfectionis: sed non est certò dicenda hæc Charitas neque hæc unio, nisi in obedientia quæ dicitur Charitatis.

1. Pet. 1. **RATIONEM** subministrat S. Petrus cujus hæc sunt verba: Animas vestras castificantes in obedientia charitatis, id est purificantes per illam obedientiam qua à Charitate proficiscitur, & per quam Charitas exercetur. Sic autem formatur Ratio.

NUNQUAM magis est certa hac anima cum Deo unio, nisi cum anima magis est castificata ab omni amore proprio, propriaque voluntate.

Sed anima nunquam est magis castificata ab omni propria voluntate, quam in obedientia charitatis.

Ergo nec unquam magis certa est hac unio, nisi in tali obedientia: proindeque omni modo procuranda.

I. PUNCTUM.

AD divinæ potentæ quæ in Christo erat, vim & virtutem manifestius declarandam spectabat quidem, ut Paralyticus statim atque jussus est, surgeret, viderentque omnes, qui aderant, qualis ille esset Dominus, cui sic morbi obedirent. Sed quamobrem Vir ille sanatus tam citò domum repetit? cur non paulò diutius sistit, vel ut Benefactorem suum agnoscat, etque gratias ampliores reddat, vel ut sanitatis receptæ congratulationes, à turba illic spectante recipiat, vel ut rectum sua causa fractum, regulasque disjunctas reparari curet?

Administranda certe viri obedientia! Quia

non modò erat jussus è lecto surgere, sed etiã lectum tollere, & domum suam repetere: nihil prorsus eorum cogitavit, quæ ipsum poterant remorari, sed ita mente simul & corpore confirmatus & efformatus est ad obsequium Domino suo reddendum, ut sicut ægritudo imperanti Christo statim obediverat, ita æger confestim obsequeretur: sicque illicò nihil cunctatus, sublato in humeros lecto, discedit ab omnibus, & ab ipso Christo, ut domum repetat, quia sic erat jussus.

O perfectæ modum obedientiæ! O singulare perfectionis Exemplar, quæ in tali obedientia demonstratur! Est quidem perfectio in unione cum Deo, & est quidem in Charitate hæc unio perfectionis, sed neque illa unio, nec illa Charitas magis aut melius exercetur, quam in tali Obedientia, quæ hic nobis ad imitandum exhibetur. Sicut enim iste homo sanatus perfectè obediendo majores Christo refert gratias, & magis ipsum colere, magis diligere, magisque ei adhærente testatur, quam si ab eius latere nunquam se voluisset movere: ita planè vir obediens declaratur, ita planè obediendo demonstratur certius vera Charitas, vera unio, vera perfectio, quam si hæc extra obedientiam exercerentur.

Ratio continetur in hac præcipuè voce qua utitur sanctus Petrus, *castificantes animas vestras*, Id est, ita purificantes ab omni prorsus affectu & motu, qui perfectam impedit Charitatem, sicut purificari debet anima ab omni amore sensuali, ut sit perfectè casta. Hæc est tam certa perfectæ unionis nota, ut quò magis purificata fuerit anima, eò certius dici possit unita, quia hoc unum impedit perfectam unionem, quòd

quod anima non sit plenè purgata. Nihil enim debet esse intermedium, ut sit perfecta unio. quamdiu autem est aliquid in anima non purgatum, dici potest esse aliquid interjectum, ac proinde impediens perfectionem unionis & unionem perfectionis. *Quomodo dicitis, quod amamus me, cum animus tuus non sit mecum?* Quasi diceret, non est amor nisi sit animorum unio, non est verò talis animorum unio nisi animi sese amantium pari sensu & consensu conveniant. At non conveniet anima creaturæ cum animo Creatoris, nisi sit illa plenè purgata ab aliis prorsus affectibus, & quantum erit purgata, tantum conveniet, tantumque certò propterea unietur. *Fili relinque te. & invenies me.* Vide caput integrum & hæc præcipuè expende Verba: *Quid imprimò totos se offerunt, sed postea tentatione pulsante, ad propria redeunt. Hi ad veram puri cordis libertatem & jucunda familiaritatis meæ gratiam non pertingent, nisi integra resignatione, & quotidiana sui immolatione prius factâ, sine qua non stat nec stabit unio fruiiua.*

1ud. 16.

L. 3. de
lmi. Chr
c. 37.

Ps. 2.

Tanquam vas figuli contores eos; Id est, inquit S. Augustinus, contores in eis terrenis cupiditates, & veris hominis lutulentæ negotia, & quidquid de peccatore limo contractum atque inolitum est. Sicque fiet quod sequitur. Et nunc reges intelligite. Id est, jam contritis lateis tegumentis, jam valentes regere quidquid in vobis servile atque bestiale est. Sic videlicet capaces estis majoris Gratiæ, quæ intellectum instruat, & voluntatem accendat.

O illa in me descendat Gratia, ut sic instruat & accendat! ò me tanquam vas figuli sic Deus conterat, ut illa in me descendat Gratia.

II. PUNCTUM.

SED anima numquam est magis castificata & purgata ab omni proprio affectu, quam in obedientia Charitatis.

Hoc intelligi potest de actu, vel de habitu, ut sit sensus: Ex duobus Charitatis actibus, quorum unus sit in obedientia factus, non item alius: aut ex duobus hominibus quorum alter altero frequentius, & magis ordinariè ex obedientia velit charitatem exercere; si quærat uter eorum actus, sit purior Charitatis actus, aut uter eorum omnino purius diligit Deum; tunc dici debet ille esse, qui ex Obedientia sæpius operatur: quia perfecta obedientia, qualem hic præsupponimus, est holocaustum quoddam, ut ait S. Gre-

1. Reg. 15.

gorius, ex scriptura, quo voluntas propria maratur, & id omne incenditur quod animam impuram reddit, eâ præcipuè impuritate, quæ in perfectorum operibus, & unitivâ viâ reperiri potest.

Unde quod ait Sapiens, *Vir obediens loquetur victoriam*, sic interpretantur Patres, ut quia se ipsum obediens vincit, & se vincendo, se à seipso purificat, idcirco etiam puritate, viâ, & excellentiâ Charitatis illos superet, qui non ita obediunt, nec se ita castificant. Atque hæc est ratio, quâ S. Thomas ostendit Obedientiam inter virtutes morales esse præcipuam, quòd per illam videlicet, *homo contemnat quod in se habet præcipuum, nempe intellectum & voluntatem, & quo contempto purius adhaeret Deo.*

Nonne propterea duplici lepræ comparatur voluntas propria, propriumque consilium, quâ si quis purgari velit, imitetur eum, inquit sanctus Bernardus, qui non vinis suam sed Patris facere voluntatem. Tum post multa de hoc argumento sic pergit; *Audians igitur utriusque pariter, qui proprii consilij lepra sordent; audiant quid Spiritus dicat Ecclesiis, brevi uno versiculo, utramque lepram condemnans. Sapientia ait, quæ de sursum est, primum quidem pulvis est, contra propria voluntatis impuritatem; Deinde pacifica, contra consilij proprii obstinatam rebellionem. Audite ne hæc tamquam tibi dicta?*

III. PUNCTUM.

ESTO igitur, in charitate sit unio perfectionis, hæc quidem certum est, sed non est certa hæc unio, nisi in obedientia Charitatis; Quia ut si perfecta unio animæ cum Deo, debet anima esse pura ab iis quæ illam unionem impediunt: neque unquam certior est illa unio quam cum certius est animam sic esse puram: non est autem id certius, quam in Obedientia, ex Charitate perfecta ubi anima sic tota incenditur & purificatur, ut victima & holocaustum Deo gratius reputetur, quàm quæ in veteri lege offerrentur. *Melior est, obedientia quam victima & auscultare magis quam offerre adipem arietum.*

Sola quidem Obedientia sine Charitate non facit unionem cum Deo: sola etiam Charitas sine obedientia non facit certam, quia nec ipsa Charitas certa est sine Obedientia, propter amorem proprium, seu propriam voluntatem, quæ citra obedientiam, Charitati permiscetur; Unde restat certior & perfectior unionem

Aa 3 non

non esse nisi ex Charitate, & Obedientia simul junctis: atque adeo sicut per Charitatem Obedientia perficitur, ita Charitas per Obedientiam, verane sit & perfecta, manifestatur. Qui servat verbum ejus, verè in hoc Charitas est; ait dilectus discipulus, Sanctus quoque Bernardus aptissime de hoc obedienti amore & amanti obedientia. *Amat, inquit, castè & casto non gravatur obedire mandato, castificans magis cor suum, ut scriptum est, in obedientia Charitatis: amat justè, & mandatum justum libenter amplectitur; amor iste merito gratus, quia gratuitus, castus est quia non impenditur verbo, neque lingua, sed opere & veritate: justus est, quoniam*

Tract. de dilig. Deo

qualis suscipitur, talis & redditur. Qui enim sic amat, haud secus profectò, quam amatus est, amat quarens & ipse vicissim, non qua sua sunt, sed qua Jesu Christi, quemadmodum ille nostra, vel potius nos, & non sua quaesivit.

Vide quæ plura hic habet de hoc argumento; Et discè potissimum exemplo Christi Domini sic diligere obediendo, & obedire diligendo, ut omnia tua in charitate, & quantum fieri poterit, in obedientia fiant. Ut cognoscat mundus quia diligo patrem, & sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio. Certè hoc tibi Pater mandat, ut sicut fecit Filius, sic facias, Ioan. 14.

S A B B A T O.
DE MAGNIFICATO POST
MIRACULUM, AB OMNIBUS DEO.
ET A NOBIS SEMPER MAGNIFICANDO
IN OMNIBUS.

Et stupor apprehendit omnes, & magnificabant Deum; & repleti sunt timore, dicentes, quia vidimus mirabilia hodie.

Luc. 5.

VERITAS PRACTICA.

Si non semper, nunquam magnificas Deum.

RATIO EST, Quia nunquam magnificas Deum, si de divinis ejus Atributis non magnifice sentis.

Sed si non semper magnificas, nempe in adversis a quæ ac prosperis, non magnifice sentis de divinis ejus Atributis.

Ergo si non semper, nunquam magnificas Deum: quamobrem semper magnificandus.

I. P U N C T U M.

TRIA sunt præcipuè admirati, quotquot spectarunt insigne illud miraculum sanati paralytici. Primum, est, potestas summa sanitatis; Secundum, facilitas sanati morbi difficillimi; Tertium, causa & motivum patrati miraculi, nempe ut homo ostenderet se potestatem habere remittendi peccata, & proinde se esse Deum, cui uni hoc esse proprium Judæi crederent.

Tres item affectus admiratio illa produxit, primus est Stupor quidam, quo omnes sensus atque animi facultates præ ingenti admiratione detinentur, & defiguntur in objecto illo stupendo. Secundus est Timor ille, qui dicitur reverentialis, quò stupefacti ad se redeunt, mirum quàm mirificè de Christo senserint, & ad ejus venerationem fuerint provocati. Tertius denique, communis & publica Magnificentia seu glorificatio; quam passim inter se Deo dabant, & obviis quibusque significabant, hæc & similia crebro sermone usurpantes. *Quia vidimus mirabilia hodie; QUA nunquam sic vidimus.* Luc. 5. Marc. 2.

Hoc est scilicet Exercitium Divini Amoris & vitæ unitivæ in perfectis, qui dum contemplationi Divinarum Perfectionum & mirabilium Dei operum suaviter vacant, sic ad eum honorificandum & magnificandum excitantur, ut hoc unum in ore habeant, BENEDICTUS DEUS, MAGNIFICETUR DOMINUS, MANIFESTETUR CHRISTUS. Quod quidem facile est & perjuvandum, dum sic suaviter afficiuntur in Deum, sive ob infusos pietatis sensus, sive ob prosperos rerum gestarum eventus. Sed si sua-

vitas